

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou v právní věci
žalobce: R.B., proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň,
Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.7.2014 č.j.
DSH/6063/14

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo změněno k odvolání žalobce rozhodnutí Městského úřadu Nýřany, odboru dopravy, ze dne 14.4.2014 č.j. 2/OD-Přest/643/13-36, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod třetí zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, pro porušení § 18 odst. 3 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta snižená na podkladě odvolání na 3.000,- Kč, a dále náhrada nákladů řízení 1.000,- Kč.

Žalobce v žalobě tvrdil, že z jednání nařízeného na 13.3.2014 se řádně omluvil prostřednictvím e-mailu ze dne 10.3.2014, kde přílohou byl poukaz od praktického lékaře. Jelikož je žalobce v evidenci Úřadu práce Karlovy Vary jako uchazeč o zaměstnání, nemá na neschopenku nárok. Kontrola u lékaře byla stanovena na 31.3.2014. Žalobce měl za to, že se řádně a včas omluvil i z dalšího nařízeného jednání na 3.4.2014, a to omluvou ze dne 31.3.2014 doloženou výpisy ze zdravotních zpráv z nemocnice Karlovy Vary a

neurochirurgické ambulance Sokolov. Žalobce nesouhlasil s tím, že na základě sdělení úředníka Mgr. H. elektronicky dne 2.4.2014 žalobci bylo v jednání pokračováno v nepřítomnosti žalobce pro podezření, že chce znemožnit řádný průběh správního řízení. Podle žalobce se dle spisu takto rozhodl úředník již 1.4.2014, přestože zpráva od obvodního lékaře mu byla doručena až 3.4.2014. Žalobce namítal, že praktický lékař MUDr. Anderle nemá veškerou dokumentaci týkající se zdravotního stavu žalobce, ani ve správním řízení předkládané lékařské zprávy z nemocnic. Žalobce poukázal na rozsudek NSS č.j. 7 As 9/2009-66, podle něhož se omluva provádí dopisem, telefonicky, faxem, elektronicky nebo prostřednictvím zástupce s tím, že žalobce měl za to, že splnil dvě možnosti komunikace se správním úřadem, když kromě elektronické komunikace úředníka Mgr. H. kontaktoval i telefonicky, tento však s ním odmítl hovořit.

Žalobce měl za to, že jednání úředníka Mgr. H. dne 2.4.2014 vykazovalo velmi nevhodné chování, proto žalobce téhož dne podal na úředníka e-mailem stížnost dle § 175 správního řádu, kterou následně zaslal i písemně prostřednictvím pošty. Žalobce namítal, že e-mail obsahující stížnost nebyl správním orgánem založen do spisu, a dále že nemohl podat odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí o stížnosti ze dne 16.5.2014, neboť mu rozhodnutí nebylo záměrně zasláno. Toto podle žalobce dokládá strana 87 správního spisu, kde je pouze rozhodnutí bez doručenky. Žalobce měl proto za to, že docházelo k manipulaci se spisem. Žalobce nesouhlasil ani s tím, že přestože o stížnosti nebylo dosud rozhodnuto, Mgr. H. ve věci i nadále jednal. Žalobce poukázal i na stranu 68 až 73 spisového materiálu s tím, že se zde začaly ve spise objevovat nové fotografie týkající se přestupku, o kterých žalobce neměl tušení a nemohl se s nimi seznámit. Dále dle žalobce ve spisu chybí stížnost na nevhodné chování úředníka ze dne 21.11.2013, stížnost ze dne 2.4.2014 a úřední záznamy ze dne 1. až 3.4.2014 o prováděných telefonických hovorech s obvodním lékařem. Žalobce nesouhlasil ani se závěrem lékaře ve zprávě ze 3.4.2014, podle níž se žalobce ústního jednání zúčastnit může, když cesta hromadnou dopravou a doba strávená u správního řízení by byla okolo 8 hodin, nikoli 2 hodiny, jak uvádí úředník. Žalobce uváděl, že praktickému lékaři bylo pouze na základě návštěvy ordinace dne 10.3.2014 známo, že žalobce utrpěl úraz páteře dne 7.3.2014 na jízdním kole, na základě čehož byl žalobce odkázán na vyšetření do Sokolovské nemocnice – neurologické ambulance. K tomu žalobce předložil lékařské zprávy týkající se úrazu páteře utrpěného při autonehodě, když po pádu z kola dne 7.3.2014 se dle jeho tvrzení obtíže zhoršily. Jde o lékařské zprávy označené jako příloha I žaloby týkající se období srpen až září 2013, 10.3.2014, 13.5.2014, 24.6.2014, 30.7.2014, 10.9.2014. Žalobce uváděl, že cestu k jednání před správním orgánem by musel absolvovat autobusem a od autobusu k úřadu by musel využít služeb taxi, poněvadž léky jím užívané ovlivňují schopnosti řidiče. Z toho důvodu žalobce plánoval, že ho v případě nutnosti doveze na jednání dne 3.4.2014 jeho manželka, která si však narychlo nemohla vzít volno v zaměstnání, proto a současně z toho důvodu, že se po pádu z kola ještě necítil na trávení několika hodin v nepohodlné sedačce v autobuse a dále na židli v kanceláři správního orgánu, a rovněž proto, že žalobce považoval svou omluvu za včasnou a dostačující, se ke správnímu orgánu nedostavil. Žalobce měl za to, že v jeho případě došlo k porušení článku 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod na podkladě závěrů rozsudků NSS č.j. 7 As 9/2009-66, podle něhož „obviněný z přestupku má základní právo na projednání věci v jeho přítomnosti podle § 74 zákona o přestupcích, ledaže by odmítl, ač byl řádně předvolán, se k projednání přestupku dostavit, nebo by se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Pokud by se tedy jednání konalo

v nepřítomnosti obviněného z přestupku, aniž by byly splněny zákonné podmínky § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, došlo by k porušení základního práva obviněného podle článku 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod.“

Žalobce tvrdil, že dne 3.4.2014, v nepřítomnosti žalobce, byli svědci policisté obeznámeni se spisovým materiálem a s tím, co potřebuje úředník Mgr. H. zapsat do svědeckých výpovědí. Žalobce tvrdil, že se tím policisté vědomě dopustili křivé výpovědi, když vypověděli, že vozidlo zastavili u obce Štipoklasy, kde údajně měli vozidlo na dohled a kde současně protijedoucí vozidlo údajně změřili, ale nepředložili jediný důkaz, jak žalobce žádal v odvolání (videozáznam z pronásledování vozidla, záznam se souřadnicemi GPS). Žalobce nesouhlasil s tvrzením policistů, že se ve vozidle nacházel pouze on a na silnici v příslušném směru pouze jeho vozidlo. Žalobce tvrdil, že dne 1.8.2013 v době, kdy byl žalobce kontrolován, se kromě něho ve vozidle nacházely jeho manželka a její kamarádka J.S., které žádal vyslechnout jako svědky. Žalobce dále tvrdil, že do vozidla nastoupil jako řidič až na křižovatce v Úněšově, kam byl dopraven kamarádem. Rovněž žalobce tvrdil, že ve stejném směru se pohybovalo další vozidlo VW Passat zelené barvy řízené řidičem J.K. spolu s jeho přítelkyní T.J. a jejich dcerou, který doháněl vozidlo VW Caddy černé barvy a dojel ho spolu s policisty, které měl před sebou až za obcí Úněšov u benzinové stanice. Zhruba po 1 km za obcí je začalo předjíždět policejní vozidlo se zapnutými majáky, a tehdy řidič VW Passat, J.K., předjel žalobcovo i policejní vozidlo a pokračoval ve směru do Plzně. Následně bylo vozidlo žalobce zastaveno cca 2 km za obcí Úněšov. Z policejního vozidla vystoupil pouze policista Š., který žalobci sdělil, že byl změřen z protisměru u obce Štipoklasy, načež žalobce odpověděl, že v daném úseku nejel. Žalobce namítal, že od úseku, kde došlo k naměření vozidla k místu, kde bylo naměřené vozidlo zastaveno, se jednalo o úsek dlouhý 7,5 km. Žalobce nesouhlasil s tvrzením policistů, že vozidlo měli celou dobu pod vizuálním dohledem, když je zastavili až po 7 km, aniž by odůvodnili, proč vozidlo nezastavili hned. Žalobce namítal, že dle stromů (bříz) a ocelových svodidel na fotografii se toto místo nachází až několik stovek metrů za odbočkou na Štipoklasy ve směru na Plzeň. Žalobce tvrdil, že policisté neměli po celou dobu vozidlo na dohled s tím, že toto mohli potvrdit svědci E.B. – spolujezdkyně, M.Š. – řidič v době přestupku, J.S. – pasažér na zadním sedadle a J.K. s T.J. – řidič a spolujezdkyně vozidla jedoucího současně s VW Caddy, což však žalobci nebylo umožněno. Žalobce dále uváděl, že již v odvolání také navrhoval vyhotovení soudního znaleckého posudku k identifikaci pachatele přestupku, s čímž se žalovaný nevypořádal. Žalobce tvrdil, že policisté se po ujetí cca 600 m otáčeli na odbočce do vesnice Štipoklasy před vozidlem VW Passat J.K. a směřovali za vozidlem VW Caddy, přičemž vozidlo neměli vůbec na dohled a pronásledované vozidlo dojeli až za obcí Úněšov. Žalobce tvrdil, že rovněž nejmenovaný soudní znalec mu potvrdil, že v žádném případě nemohli mít policisté vozidlo VW Caddy na dohled. Dále žalobce tvrdil, že mu soudní znalci potvrdili, že záznam o přestupku je nečitelný a nelze se stoprocentní jistotou konstatovat, zda-li se jedná o osobu žalobce, a dále jsou dvě koncová čísla SPZ nečitelná.

Žalovaný se podle žalobce nevypořádal dostatečně ani s materiální stránkou přestupku definovanou v § 2 odst. 1 zákona o přestupcích jako základní náležitost skutkové podstaty, která musí být náležitě tvrzena a dokazována, jak vyplývá např. z rozsudku NSS ze dne 14.12.2009 č.j. 5 As 104/2008-45, tj. jde o prokázání porušení nebo ohrožení zájmů společnosti.

Žalobce tvrdil, že Mgr. H. měl na věci a vyřízení přestupku osobní zájem, když nedbal zákonů a neřídil se jimi, což prokazuje i některá zrušující nezákonná rozhodnutí Městského úřadu Nýřany Nejvyšším správním soudem č.j. 5 As 80/2010-97, č.j. 7 As 28/2009-99 a Krajského úřadu Plzeň. Pokud žalovaný uváděl, že žalobce navrhl svědky a znalecký posudek teprve v odvolání, žalobce k tomu poukazuje na judikaturu, podle níž obviněnému ze spáchání přestupků náleží právo kdykoli a po celou dobu navrhopvat důkazy, a to i v odvolání. Co se pak týče vyjádření nejmenovaných soudních znalců či znaleckých posudků, důkazní břemeno spočívá výhradně na správním orgánu, připomněl žalobce. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že se jednalo o obstruktivní jednání žalobce, kdy zbývaly pouhé čtyři měsíce do zániku odpovědnosti za přestupek. Žalobce poukázal na to, že na první jednání byl pozván až téměř po třech měsících a že v uvedené věci se pouze během tří týdnů ve dvou případech řádně omluvil. Žalobce tvrdil, že pokud by měl zájem o promlčení, mohl toho dosáhnout při doručování žalobou napadeného rozhodnutí, neboť toto se nenacházelo na poště v Drahovicích a nebylo ani vhozeno žalobci do poštovní schránky, a žalobce teprve na základě telefonátů na poštu našel rozhodnutí na poště v Karlových Varech, která není jeho doručovací poštou a zásilka tam pouze ležela bez toho, že by byla v systému.

Žalobce dále poukázal na rozpory ve výpovědích policistů, kdy jeden policista tvrdil, že na silnici nebyl žádný provoz, kdežto podle druhého policisty byl provoz hustý. Žalobce rovněž namítal, že mu po úplném skončení věci odmítal správní orgán I. stupně vydat kopii celého spisu a tato mu byla vydána teprve 18.8.2014.

Žalovaný **ve vyjádření k žalobě** navrhl zamítnutí žaloby s tím, že na základě žalobcem v odvolání nově tvrzených skutečností bylo žalovaným první rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věci zrušeno a věc byla vrácena k novému řízení. Případné nezákonnosti tak byly zhojeny novým projednáním věci. O údajném nevhodném proslovu zaučujícího se úředníka Mgr. H. se podle žalovaného žalobce zmínil poprvé v žalobě. Podle žalovaného žádné výpisy ze zdravotních zpráv doloženy nebyly, byl opakovaně doložen pouze sken výměnného poukazu vystaveného MUDr. A., z něhož žádná diagnóza nevyplývá, natož zdravotní indispozice žalobce takového rázu, že by mu znemožňovala účast na jednání. Z e-mailu ze dne 31.3.2014 žalobce svoji údajnou diagnózu cituje bez jejího doložení např. lékařskou zprávou. Z e-mailu ze dne 2.4.2014 podle žalovaného naopak vyplývá, že zdravotní stav žalobci umožňoval dostavit se k jednání, když žalobce uvedl, že se k jednání dostaví, byť mu to způsobuje jisté komplikace. Sám tedy svoji předchozí omluvu popřel a jinou již nezaslal a ústního jednání se nezúčastnil. Již toto samo o sobě podle žalovaného postačuje, aby bylo ústní jednání provedeno v nepřítomnosti žalobce, aniž by bylo dále třeba zjišťovat podrobnosti od lékaře. Pokud tak Mgr. H. telefonicky (o čemž byl sepsán záznam do spisu) a následně i písemně učinil, načež lékař reagoval jen e-mailem bez zaručeného elektronického podpisu, nelze v tomto postupu shledat porušení zákona. Na žádost o kopii spisů nemusel správní orgán I. stupně reagovat, neboť nešlo o podání dle § 37 odst. 4 správního řádu, na to žádný předpis neukládá správním orgánům povinnost zasílat kopie či skeny spisu či kopie účastníkům poštou nebo e-mailem. K tvrzení, že žalobci nebylo doručeno rozhodnutí o stížnosti, žalovaný uvedl, že usnesení bylo žalobci doručeno 22.4.2014 do vlastních rukou dle doručky na čísle listu 86 a písemnost na čísle listu 87 spisu, již byla vyřízena stížnost

žalobce na pana H., není rozhodnutím, proti ní není odvolání přípustné. Ve spise skutečně není doručka k této písemnosti, neboť se jedná pouze o kopii, kdy na stížnosti na úředníky se vede samostatný spis, neboť příslušník vyřízení stížnosti je tajemník MÚ Nýřany, nikoli odbor dopravy. Stížnost může být vyřízena i po pravomocném vyřízení věci, toto nijak nebrání dalšímu postupu ve věci. Založení kopie písemnosti do přestupkového spisu má pouze informativní charakter a doručení této písemnosti nemá dopad na věc samou. Skutečnost, že k písemnosti není připojena doručka, tedy nesvědčí o manipulaci se spisem. Fotografie ze záznamu o přestupku byly zařazeny před jednáním dne 3.4.2014 a žalobce by s nimi byl při jednání seznámen, pokud by se dostavil. Porovnáním záznamů je zřejmé, že se nejedná o nové fotografie, nýbrž o původní fotografie v lepší kvalitě na lepší tiskárně. Záznamy o telefonátu s MUDr. A. jsou na číslech listů 51 a 58 spisu. Vyřízení stížnosti na postup úředníka je vedeno v samostatném spise a na rozdíl od námítky podjatosti není podmínkou pro další postup ve věci a nebrání vydání rozhodnutí. Samotná námítka podjatosti byla vyřízena usnesením ze dne 11.4.2014, tedy před rozhodnutím ve věci samé. Proti tomuto usnesení si žalobce nepodal odvolání. Podle žalovaného žádné posuzování zdravotního stavu nebylo zapotřebí, neboť žalobce svoji omluvu z důvodu zdravotního stavu sám odvolal, když uvedl, že se dne 3.4.2014 dostaví. Dále dle žalovaného skutečnost, že nemoc je takového rázu, že brání účastníkovi v jednání, by měla být patrná ze samotné omluvy, zvláště při omluvě opakované. To však z výměnného listu – poukazu vyčíst nelze. Z tohoto skenu naopak spíše podle žalovaného vyplývá, že si žalobce nechával potvrzení účelově o několik dnů prodlužovat, aby pokryl termín jednání. Žalovaný dále poukázal na to, že žalobce neuvedl údaje potřebné k určení svědků, nadto z výpovědi policistů vyplývá, že žalobce byl ve vozidle sám a záznam o přestupku výpověď policistů nezpochybňuje. Tvzení o přítomnosti nějakých svědků žalobce uvedl až ve druhém odvolání krátce před zánikem odpovědnosti za přestupek (nejasně toto nastínil v e-mailové korespondenci krátce před jednáním). V prvním odvolání žalobce pouze uváděl, že jsou pochybnosti, zda-li přestupek způsobil právě žalobce s uvedeným vozidlem. Podle žalovaného kdyby žalobce věděl, že vozidlo řídil někdo jiný a tomuto jednání byli přítomni svědci, jistě by to uvedl v prvním odvolání, ne-li při jednání. Podle žalovaného žalobce zjevně účelově upravuje svá skutková tvrzení podle toho, jak se vyvíjí dokazování. Za této situace považoval správní orgán skutkový stav za náležitě zjištěný a provedení výsledku blíže nespecifikovaných svědků za nadbytečné, a k identitě svědků proto nebylo ani třeba nic zjišťovat. Podle žalovaného je na procesní obezřetnosti žalobce, jak naformuluje své námítky v odvolání, jaké důkazy navrhne a jak je označí. Podle žalovaného žalobce zjevně účelově uvádí jména údajných svědků a řidiče až v žalobě. Doposud provedené důkazy podle žalovaného poskytují ucelené a vzájemně bezrozporné informace o skutkovém ději. Žalobce může tvrdit nové skutečnosti i v odvolání, nicméně správní orgán jejich věrohodnost a potřebnost ke zjištění skutkového stavu může hodnotit i podle toho, v jaké fázi byly uplatněny. Důkazní návrhy byly uplatněny velmi neurčitě teprve v druhém odvolání poté, co při prvním jednání žalobce odmítl vypovídat a ke druhému se nedostavil, tedy jsou návrhy ryze obstrukční. Namítá-li žalobce, že mu nebylo umožněno seznámit se před vydáním s podklady pro rozhodnutí, žalobce byl v předvolání k ústnímu jednání poučen, že se bude moci seznámit s podklady v rámci ústního jednání 3.4.2014. Tohoto práva nevyužil. Vzhledem k tomu, že do spisu již nebyly následně zakládány další podklady (s výjimkou stížnosti žalobce, námítky podjatosti a jejich vyřízení, což však byly písemnosti zaslané žalobcem nebo jemu doručované), nebylo nutné žalobce zvlášť vyzývat ke seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí (srovnej např. rozhodnutí

NSS sp. zn. 9 As 177/2012 ze dne 26.6.2013 nebo č.j. 6 As 29/2013-87 ze dne 2.10.2013). Podle žalovaného není pravdou, že by podle jednoho policisty byl provoz mírný a podle druhého hustý. Pprap. U. uvedl, že provoz nebyl hustý, pprap. Š. si na přesnou intenzitu provozu již nepamatoval. Pořizování kopií a nahlížení do spisu po pravomocném skončení věci je plně v dikci Městského úřadu Nýřany a tyto okolnosti nemohou mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť nastaly až po jeho doručení. Má-li žalobce k postupu úředních osob v tomto směru námitky, nechť se obrátí na představené těchto osob.

Součástí **správního spisu** je oznámení o přestupku ze dne 1.8.2013, podle něhož žalobce v tento den v 17:34 hodin řídil motorové vozidlo Volkswagen Caddy RZ ..., byla mu naměřena radarem Ramer AD9C, výrobní číslo 04/0097, v prostoru silnice I/20 u obce Štipoklasy ve směru na Plzeň rychlost 120 km/h, v úseku, kde je stanovena nejvyšší rychlost 90 km/h, po odečtu tolerance. Podle oznámení přestupku řidič nebyl ochoten vyřešit přestupek na místě v blokovém řízení. Žalobce se do oznámení nepodepsal ani nevyjádřil. Stejně skutečnosti vyplývají z úředního záznamu PČR z téhož dne. Součástí spisu je i ověřovací list označeného radarového rychloměru s platností do 21.10.2013. Na fotografickém záznamu o přestupku je zřejmé, že ke změření vozidla došlo v místě, kde je svodidlo a v pozadí stromy, přičemž vozidlo je zobrazeno zhruba uprostřed snímku, a to celé, a je registrační značka čitelná. Dále ze záznamu vyplývá vlastní rychlost měřicího vozidla 94 km/h, stanoviště silnice I/20 u obce Štipoklasy. Fotografie zachycuje i osobu řidiče.

Při jednání dne 21.11.2013 žalobce uvedl, že se odmítá k věci vyjadřovat a požádal o provedení kopie spisového materiálu, v čemž mu mělo být vyhověno. Jednání bylo skončeno v 8:14 hodin a téhož dne bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí o uznání žalobce vinným ze spáchání přestupku. V odvolání proti tomuto rozhodnutí žalobce namítal nedostatečnost provedení dokazování a navrhl provedení výslechu zasahujících policistů. Žalovaný rozhodnutím ze dne 23.1.2014 zrušil prvostupňové rozhodnutí s odůvodněním, že s ohledem na skutečnost, že žalobce vnáší do řízení pochybnosti, zda řídil vozidlo, bude třeba vyslechnout zakročující policisty jako svědky.

Žalobce byl předvolán k novému jednání na 13.3.2014. Dne 11.3.2014 došla e-mailem omluva žalobce s odůvodněním, že od 10.3.2014 je ve stavu nemocných a přikládá k tomu potvrzení svého lékaře – kopii výměnného listu – poukazu MUDr. J.A., praktického lékaře pro dospělé ze dne 10.3.2014, kde je uvedeno 10.3.2014 až 31.3. „nemoc“. Správní orgán I. stupně předvolal znovu žalobce k jednání na 3.4.2014. Dne 1.4.2014 došla správnímu orgánu I. stupně e-mailová omluvenka žalobce s odůvodněním, že je nadále ve stavu nemocných již od 10.3.2014. K tomu žalobce přiložil kopii výměnného listu – poukazu MUDr. A. ze dne 31.3.2014 obsahující informaci o nemoci do 4.4.2013. Žalobce uváděl, že jako uchazeč o zaměstnání evidovaný u úřadu práce nemá nárok na neschopenku jako takovou. Dále žalobce uváděl, že po úrazu páteře absolvoval několik transfúzí tisících léků, naposledy 10.3.2014. Dále mu byl dle lékařské zprávy nařízen klid v teple a analgetiky na lůžku, a dále se musel objednat do neurologické ambulance na 26.5.2014 a na další vstupní vyšetření na 13.5.2014. Žalobce z těchto důvodů žádal o odročení jednání.

Podle úředního záznamu ze dne 1.4.2014 sepsaného Mgr. D.H. byla omluvenka a vystavený výměnný poukaz telefonicky prověřeny téhož dne u ošetřujícího lékaře, který

potvrdil jeho vystavení a současně sdělil, že je žalobce schopen se s ohledem na svůj zdravotní stav dostavit k jednání, tedy absolvovat cestu z Varů a zpět a zúčastnit se projednání přestupku a výsledku svědků s tím, že obviněný má sice zdravotní problém, ale nikoli tak závažný, aby byl v této činnosti omezen či vyloučen. Správní orgán dále poznamenal, že první omluvu na jednání dne 13.3.2014 uznal a stanovil nový termín jednání, přičemž jde o stále stejný problém na straně žalobce, kdy zdravotní stav není takový, aby nemohl absolvovat jednání, proto opětovně omluva uznána není.

V podání ze dne 1.4. žalobce požádal o postoupení přestupkového spisu do místa jeho trvalého bydliště v Karlových Varech z důvodu jeho nepříznivého zdravotního stavu. Dne 2.4.2014 zaslal správní orgán I. stupně sdělení žalobci e-mailem, že žádosti o odročení jednání nebylo vyhověno stejně jako žádosti o předání spisu Magistrátu Karlovy Vary. Podle úředního záznamu ze dne 2.4.2014 tohoto dne žalobce telefonoval Mgr. H. s tím, že provádí úkony správního řízení bez jeho vědomí, což bylo úředníkem odmítnuto s odůvodněním, že jakékoli další dotazy mohou být kladeny prostřednictvím e-mailu. Z e-mailu žalobce ze dne 2.4.2014 vyplývá, že vzhledem k tomu, že správní orgán posoudil jeho zdravotní stav jako nebránící dostavení se 3.4.2014, žalobce uvádí, že se dostaví, avšak musí ho odvézt manželka, která si musí vzít v zaměstnání dovolenou. Žalobce uváděl, že brzkou ranní cestu nemůže absolvovat sám v autobuse, protože se jedná o dlouhou a náročnou cestu v nepohodlných sedačkách a vzhledem ke špatným spojům z Karlových Varů do Plzně a zpět. Na čísle listu 68 až 73 jsou fotografie ze záznamu o přestupku, přičemž je zřejmé, že se jedná o stejnou fotografii, jaká byla pořízena policejním orgánem s lepším zaostřením a čitelností celé poznávací značky. MUDr. A. zaslal dne 3.4.2014 odpověď na žádost správního orgánu, podle níž žalobci charakter jeho onemocnění nebrání v účasti na jednání u MěÚ Nýřany v délce cca do 2 hodin a že osoba s tímto onemocněním může řídit osobní vozidlo nebo se i přepravovat veřejnou dopravou.

Svědék P.U. dne 3.4. uvedl, že v předmětný den kolem 17:30 hodin naměřili vozidlu VW Caddy rychlost 120 km/h v úseku s maximální povolenou rychlostí 90 km/h. Měření proběhlo za jízdy v automatizovaném režimu, kdy je měřič zapnut a provádí automaticky zadokumentování překročení rychlosti. Měření bylo provedeno v úseku, který je značně široký a přehledný umožňující policistům bez problému rovnou otočit a mít stále naměřené vozidlo pod vizuálním dohledem, jako tomu bylo v daném případě. Svědek prováděl obsluhu radaru a prohlásil, že prováděl obsluhu podle návodu k obsluze, k čemuž je proškolen. Ten den podle svědka nebyl hustý provoz a byla velmi dobrá viditelnost. Vozidlo VW Caddy zastavili někde na úrovni obce Štipoklasy a ve vozidle byl pouze řidič ztotožněný dle pasu a řidičského průkazu spolu s lustrací v evidenci řidičů.

Svědék M.Š. uvedl, že předmětného dne řídil služební vozidlo a dělal úkony po zastavení vozidel. Když jeli na rovném přehledném úseku ve směru na Bezděrov, kde měření provádějí často s ohledem na možnost se okamžitě otočit a měřené vozidlo zastavit a zkontrolovat řidiče, jelo proti nim vozidlo VW Caddy, jemuž naměřili rychlost 120 km/h, tudíž svědek okamžitě služební vozidlo otočil a zahájil pronásledování vozidla. Kontrolu provedli někde na úrovni obce Štipoklasy, přičemž ve vozidle byl pouze řidič ztotožněný dle pasu, řidičského průkazu a lustrací osoby i vozidla. Svědek potvrdil řádné nastavení radaru před jízdou a že v průběhu služby bylo s ním rovněž nakládáno podle návodu k obsluze.

Rovněž tento svědek je k obsluze radaru plně proškolen. Svědek prohlásil, že vozidlo neztratili z vizuálního dohledu, přičemž tento svědek řídil, takže musel chvílemi sledovat provoz, zejména při otáčení vozidla, ale jeho kolega měl vozidlo stále pod kontrolou. Podle svědka jde o standardní postup, že člen hlídky plně sleduje vozidlo, které bylo naměřeno, a druhý řidič se věnuje řízení. Podle svědka v danou chvíli v tomto úseku bylo jediné vozidlo VW Caddy. Hustotu provozu si svědek již nepamatoval.

Dále je součástí spisu kopie stížnosti žalobce dle § 175 správního řádu ze dne 2.4.2014, kde žalobce namítal, že si úředník Mgr. H. zjišťoval podrobné informace týkající se žalobcova zdravotního stavu telefonováním MUDr. A. bez svolení a vědomí žalobce, v čemž žalobce spatřoval naplnění skutkové podstaty trestného činu zneužití pravomoci úřední osoby a porušení lékařského tajemství. Rovněž žalobce nesouhlasil s nevyhověním jeho žádosti o postoupení věci Magistrátu města Karlovy Vary. Dále žalobce namítal, že mohlo být ústní jednání nařízeno alespoň s týdenním odstupem od termínu předpokládaného jeho uschopnění, když mu byla neschopnost prodloužena do 4.4.2014. V těchto okolnostech žalobce spatřoval podjatost úřední osoby. Rozhodnutím Městského úřadu Nýřany ze dne 10.4.2014, které bylo dle kopie doručeny doručeno žalobci dne 22.4.2014, bylo rozhodnuto o tom, že pracovník Mgr. D.H. není vyloučen z projednávání a rozhodování o přestupku s tím, že námitky uváděné ve stížnosti se týkají vesměs samotného správního řízení. Přípisem ze dne 16.5.2014 správní orgán I. stupně vyrozuměl žalobce o tom, že jeho stížnost ze dne 2.4.2014 na nevhodné chování úředních osob podle § 175 správního řádu, jejíž vyřízení přísluší tajemníkovi městského úřadu, že stížnost byla odložena jako nedůvodná.

Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí ze dne 14.4.2014 konstatoval, že žalobce se k nařízenému jednání bez řádné omluvy dne 3.4.2014 nedostavil, proto v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích se konalo ústní jednání spolu s výsledky svědků v jeho nepřítomnosti. Oznámení o přestupku jednoznačně prokazuje skutečnost, že žalobce inkriminovaného dne řídil na pozemních komunikacích předmětné motorové vozidlo a překročil s ním nejvyšší povolenou rychlost. Oznámení přestupku spolu se záznamem o přestupku z rychloměru, s ověřovacím listem rychloměru a s výsledkem svědků prokazují, že se přestupku dopustil obviněný mimo obec. Výsledkem svědka P.U. bylo jednoznačně podle správního orgánu I. stupně prokázáno, že bylo provedeno předmětného dne řádné měření rychlosti s následným pronásledováním a zastavením vozidla žalobce, kdy jako řidič byl jednoznačně ztotožněn žalobce, když on i jeho vozidlo byli pod neustálým vizuálním dohledem až do zastavení vozidla, přičemž při kontrole byla totožnost žalobce zjištěna na základě předložených dokladů – pasu a řidičského průkazu. Dále dle svědka ve vozidle se nikdo další nenacházel. Správní orgán hodnotil charakter protiprávního jednání jako závažný, neboť překročení rychlosti mimo obec o 30 km/h a více je typologicky druhý nejzávažnější přestupek v oblasti překročení rychlosti. Správní orgán uvedl, že nemohl pozitivně zhodnotit přístup žalobce k projednávané věci, který se k jednání nedostavil, ani neprojevil lítost nad svým jednáním. V neprospěch obviněného tak bylo hodnoceno, že se žalobce dopustil překročení nejvyšší povolené rychlosti již v roce 2010 i v roce 2013. Ve prospěch žalobce bylo zhodnoceno, že nedošlo k žádné hmotné škodě či zranění osob.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž argumentoval shodně jako v žalobě.

Žalovaný v **napadeném rozhodnutí** uvedl, že forma zavinění byla pouze vědomá nedbalost, což vedlo žalovaného k snížení pokuty. Vzhledem k tomu, že žalobce se k formě zavinění nikdy nevyjadřoval, je třeba v pochybnostech vycházet ve prospěch pachatele z toho, že jednal ve formě vědomé nedbalosti. S ohledem na to byla sankce uložena při spodní hranici sankční sazby, která činila 2.500,- Kč až 5.000,- Kč. Žalovaný uvedl, že vzal rovněž v úvahu míru překročení rychlosti ve vztahu k dané skutkové podstatě, kdy tato se blíží spodní hranici pro tuto kvalifikovanou skutkovou podstatu. Žalovaný dále konstatoval, že je na žalobci, který se omlouvá z důvodu zdravotního stavu z jednání, aby nejen tvrdil, ale rovněž doložil, že není schopen se jednání zúčastnit. Správní orgán I. stupně v pořadí první omluvu z jednání akceptoval. Současně však platí, že míra doložení důležitého důvodu, kterou lze považovat za dostačující u první omluvy, již nemusí být dostačující u omluv dalších. Žalovaný poukázal na rozsudek NSS č.j. 7 As 28/2009-99, kde soud dospěl k závěru, že důležitost důvodu omluvy obviněného z přestupku je třeba posuzovat z hlediska jejího pořadí, obsahu, v jakém stádiu řízení byla uplatněna, zda ze spisu nevyplývá obstrukční snaha obviněného. Proto i důvod, který může být dostatečný pro přeložení prvního jednání, nemusí být dostatečný pro další přeložení. Pokud tedy žalobce ve druhé omluvě opět předložil pouze sken výměnného poukazu, kde je bez dalšího uvedeno datum a slovo nemoc, nelze správnímu orgánu I. stupně podle žalovaného vyčítat, že uvedenou omluvu ověřil u lékaře. Lékař uvedl, že charakter onemocnění žalobci v účasti na jednání nebrání, ani v absolvování cesty. Podle žalovaného je třeba konstatovat, že je především na procesní obezřetnosti účastníka řízení, aby předložil takovou omluvu, která bude dokládat důležitý důvod omluvy. Pokud tak žalobce neučinil a správní orgán I. stupně se z vlastní iniciativy snažil nadstandardně šetřit práva žalobce tím, že sám zjišťoval, zda mu uvedený důvod znemožňuje účast na jednání, toto nevznáší do řízení nezákonnost. Rovněž pokud v telefonickém rozhovoru odkázal správní orgán I. stupně na e-mail či na ústní jednání, je toto podle žalovaného pochopitelné. Omluva již v této fázi byla učiněna a správní orgán I. stupně nemůže bez dalšího poskytovat informace o stavu řízení někomu, o kom nemá ověřeno, o koho se jedná. Za nedůvodnou shledal žalovaný i námitku, že správní orgán I. stupně okamžitě po akceptování první omluvy z jednání zaslal druhé předvolání, když z poukazu vyplynulo, že žalobce je nemocen do 31.3.2014. Podle žalovaného správní orgán I. stupně proto logicky předvolal žalobce na den, který již do období nemoci nespadá. Dále žalovaný konstatoval, že žalobce sice argumentuje zprávou z nemocnice Sokolov, tuto však k omluvě nepřipojil a zmínil se o ní až ve své druhé omluvě. Omluva z druhého jednání byla vyhodnocena jako nedostačující, byť by ji samu o sobě bylo možné bez dalšího neakceptovat, neboť z ní nevyplývá, že by zdravotní stav žalobce neumožňoval neúčast na jednání, správní orgán I. stupně přesto v zájmu účastníka omluvu prověřil, čímž bylo zjištěno, že zdravotní problém znemožňuje účast na jednání. Podle žalovaného pochybnosti nad neschopností žalobce účastnit se jednání vyplývají i z toho, že režim nemoci byl prodloužen pouze do dne následujícího po dni konání jednání. Taktéž žalobce sám uvedl, že hospitalizaci odmítl a vstupní vyšetření má až na 13.5.2014. Nebylo tedy podle žalovaného reálné termín jednání odkládat, neboť žalobcův stav by byl dlouhodobého charakteru. Pomine-li se nedostatečné doložení důležitého důvodu, žalovaný dále konstatoval, že i z korespondence žalobce je zřejmé, že mu jeho stav na jednání nebránil, když v e-mailu ze dne 2.4.2014 žalobce uvedl, že se k úkonu dostaví v doprovodu manželky. Podle žalovaného tedy lze konstatovat, že žalobce se sice omluvil, avšak nikoli z důležitého důvodu bránícího účasti na jednání, resp. z nedostatečně doloženého důvodu. Uvádí-li

žalobce, že má k dispozici jiné lékařské zprávy o svém zdravotním stavu, podle žalovaného mu nic nebránilo, aby jimi omluvu doložil. Je na procesní obezřetnosti žalobce, aby důležitost důvodu omluvy dostatečně doložil, zejména u opakované omluvy. Správní orgán nemusí vyrozumívat o neakceptování omluvy. Pokud tak správní orgán učinil, svědčí to o tom, že byla šetřena práva žalobce nadstandardním způsobem. Úředník Mgr. H. se podle žalovaného nepasoval do pozice soudního znalce z oboru lékařství, pouze hodnotil omluvu v souladu se zákonem. Žalovaný citoval rozsudek NSS č.j. 6 As 25/2013-23, podle něhož „obviněného z přestupku nestíhá pouze povinnost tvrzení, ale též povinnost důkazní ohledně omluvy z nařízeného ústního jednání. Jinak by správní orgán stěží mohl důležitost důvodu omluvy zkoumat a hodnotit, ačkoli tak v souladu se zákonem o přestupcích činit musí.“ O tom, že je omluva prověřována, podle žalovaného nemusí žalobce správní orgán informovat. V dané věci se jednalo o opakovanou omluvu za situace, kdy k zániku odpovědnosti za přestupek zbývaly necelé čtyři měsíce, přičemž ze spisu jsou obstrukční snahy žalobce patrné. Žalovaný poukázal na to, že první rozhodnutí bylo zrušeno proto, že teprve v odvolání žalobce vznesl obecná skutková tvrzení, která si vyžádala doplňování dokazování o výsledcích policistů. Následně žalobce v druhém odvolání začal tvrdit nové skutkové okolnosti a požadoval výsledky svědků, které ani neidentifikoval. Podle žalovaného žalobci nic nebránilo, aby své námitky vznesl již při prvním jednání. Žalobce též vznesl námitku podjatosti, která byla shledána nedůvodnou, totéž učinil i v dalším podání doručeném správnímu orgánu dne 7.4.2014. Žalobce navíc dopředu v omluvě avizoval, že jeho zdravotní stav bude problematický nejméně do 26.5. V kontextu tohoto žalovaný považuje za problematickou též otázku včasnosti omluvy, neboť ta má být učiněna bezodkladně poté, co se účastník řízení o důvodu bránícímu v účasti na jednání dozví. Žalobce o svém zdravotním stavu věděl nejméně od 10.3.2014, přičemž léčba měla být dle jeho vyjádření zahájena až v květnu. Omluvit se tedy mohl již 26.3.2014, kdy mu bylo předvolání doručené fiktivně 24.3.2014 vhozeno do schránky, přesto tak učinil až 31.3.2014. Omluva tak nebyla ani bezodkladná. Jelikož sám žalobce správnímu orgánu avizoval, že se k jednání dostaví, avšak toto si následně rozmyslel, tím podle žalovaného potvrdil, že účasti na ústním jednání byl schopen. Žádost o delegaci spisu do Karlových Varů podal žalobce podle žalovaného bez zaručeného elektronického podpisu e-mailem. Tato žádost je dle § 55 odst. 3 zákona o přestupcích klasickým podáním, na něž se vztahuje § 37 odst. 4 správního řádu. Ve smyslu tohoto ust. nebylo podání doplněno nebo potvrzeno ve stanovené lhůtě. Správní orgán I. stupně tak nemusel na žádost vůbec reagovat, neboť nebyla podáním ve smyslu správního řádu. Pokud správní orgán I. stupně přesto e-mailem žalobce vyrozuměl o nevyhovění žádosti, nemůže tato skutečnost mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Naopak podle žalovaného dokládá, že správní orgán I. stupně vyvinul veškerou snahu, aby žalobci umožnil se k jednání dostavit. Podle žalovaného nepřekročil Mgr. H. své kompetence při ověřování důvodnosti omluvy, neboť se omezil pouze na skutečnosti nezbytné k posouzení omluvy – na schopnost účastnit se ústního jednání. Na zdravotní stav se nedotazoval, tudíž ani ze strany lékaře nedošlo k porušení lékařského tajemství.

Žalovaný dále k tvrzení o tom, že se policisté dopustili křivé výpovědi, uvedl, že o výpovědích policistů nemá důvod pochybovat. Měl-li žalobce obavu, že se proti němu policisté spiknou s Mgr. H. při jednání, měl se k jednání dostavit, mohl pak klást svědkům otázky a uvádět své výhrady i proti protokolaci. Nadto výpovědi policistů jsou v souladu s ostatními podklady pro rozhodnutí, zejména s oznámením přestupku a s úředním záznamem

pořízenými ještě předtím, než se o přestupku MěÚ Nýřany dozvěděl. Ze spisu nevyplývá jakákoli snaha o manipulaci v řízení. Má-li přesto žalobce za to, že se policisté nebo Mgr. H. dopustili zneužití pravomoci veřejného činitele či křivé výpovědi, nechť podá trestní oznámení nebo oznámení pro podezření z přestupku. Podle žalovaného není důvodu, proč by se měli policisté seznamovat s dokumentací správního orgánu I. stupně, když si Policie ČR vede ke každému přestupku vlastní spisovou dokumentaci. Výpovědi policistů se pak v podstatných okolnostech shodují. Uvedl-li některý policista skutečnosti, které druhý neuvedl, toto žalovaný považuje za přirozený důsledek toho, že od spáchání přestupku uplynul již určitý čas. Výpovědi policistů jsou podle žalovaného vnitřně konzistentní a objektivně možné. Policisté uvedli, že záměrně měří v místech, kde se mohou neprodleně otočit, aby zahájili pronásledování. Současně v řízení nevyplývaly žádné skutečnosti, popř. nestandardní jednání policistů, které by výpověď policistů zpochybňovaly a ani žalobce nic takového nenamítal. Žalovaný odkázal na rozsudek NSS č.j. 4 As 19/2007-114, podle něhož „není důvodu pochybovat o pravdivosti tvrzení policisty, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost.“ Výpověď policistů podle žalovaného v daném případě není jediným důkazem ve věci, když ze záznamu o přestupku je nade vše pochybnost patrné, že vozidlu příslušné RZ byla naměřena rychlost jízdy 120 km/h. K námitce o nemožnosti seznámit se s podklady pro rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce byl vyrozuměn, že se s podklady může seznámit při jednání dne 3.4. Podle judikatury NSS je-li konáno ústní jednání v nepřítomnosti žalobce, který byl řádně předvolán a o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí seznámen, není třeba vyzývat znovu k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, pokud nebyly po jednání opatřeny nové důkazy a podklady (např. rozhodnutí NSS č.j. 7 As 4/2012-32).

Podle žalovaného verze žalobce se jeví zcela nedůvěryhodná a nepravdivá a nemůže víc zpochybnit výpověď svědků policistů. Oba policisté uvedli, že měření rychlosti proběhlo u obce Štipoklasy na rovném a přehledném úseku, kde je možnost se rychle otočit (proto tam provádějí pravidelně měření) a k zastavení vozidla jedoucího ve směru na Plzeň došlo někde na úrovni Štipoklas. Správní orgán tuto výpověď hodnotí jako věrohodnou a objektivně možnou. Policisté jasně uvedli, že uvedený úsek silnice je dostatečně široký, umožňující okamžité otočení služebního vozidla, a současně dostatečně rovný, aby policisté mohli i při otáčení vozidlo sledovat, v krátké době dostihnout a zastavit. Shodné místo kontroly u obce Štipoklasy je uvedeno i v úředním záznamu PČR sepsaném v den kontroly. Žalovaný navíc ohledně přehlednosti daného úseku musí dát na základě místní znalosti této komunikace policistům za pravdu. Není tedy pravdou, že by policisté nemohli mít řidiče v dohledu. Současně je pravděpodobné, že policisté žalobce dostihli již na úrovni obce Štipoklasy. Žalovaný považuje za absurdní tvrzení žalobce, že byl vybržděn policejním vozidlem se zapnutými výstražnými světly. Pokud je žalobce předjet vozidlem se zapnutými světlenými výstražnými znameními a předepsaným způsobem zastavován, tedy i zpomalován, jedná se o zastavení vozidla Policí ČR, k čemuž je tato ze zákona oprávněna, nikoli o vybrždění. Žalovaný dále poznamenal, že žalobce svoji verzi skutkového děje o tom, že byl stavěn až za Úněšovem, poprvé uplatnil nekonkrétně až v prvním odvolání. O tom, že jednání byly přítomny i jiné osoby, se žalobce poprvé zmiňuje dokonce až ve druhém odvolání. Naproti tomu policisté uvedli, že žalobce byl ve vozidle sám. Žádné jiné osoby nejsou jako svědci uvedeny v oznámení o přestupku. Měl-li žalobce k údajům v oznámení přestupku výhrady, mohl je písemně uvést. Žalovaný tak považuje důkazní návrh na výslech svědků uplatněný

nekonkrétně až v druhém odvolání po více než osmi měsících od spáchání přestupku za ryze účelový, jehož cílem je docílit prodloužení řízení za účelem zániku odpovědnosti za přestupek. Žalobcova tvrzení, která hodlá prokazovat výpovědí nekonkrétního počtu blíže nespecifikovaných svědků, kdy s výjimkou jména J.K. (bez uvedení dalších údajů potřebných k identifikaci) žádná jména neuvádí, žalovaný považuje za účelová a nepravdivá. Vzhledem k tomu, že provedeným dokazováním byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, kdy bylo jednoznačně zjištěno, že řidičem vozidla v době přestupku byla osoba totožná s osobou kontrolovanou policisty, tedy žalobce, považuje žalovaný výslech blíže neupřesněného pana K., odvolatelovy manželky, i dalších nespecifikovaných svědků za nadbytečný. Takové neoznačení údajných svědků podle žalovaného jasně ukazuje na to, že cílem žalobce je co nejdelší protahování řízení. Pro posouzení věci by nemělo ani význam, kdyby byl žalobce zastaven až za Úněšovem, je na policistech, kde se rozhodnou s ohledem na bezpečnost a plynulost silničního provozu vozidlo zastavit. Policisté však uvedli, že vozidlo zastavili na úrovni obce Štipoklasy, což je dle žalovaného logické. Dále podle žalovaného je zcela irrelevantní, co žalobci sdělil nejmenovaný znalec. Podle žalovaného je s podivem, že si žalobce teprve po osmi měsících od zahájení řízení odkazuje na celou řadu svědků a znalců, ale žádného nejmenuje. Dále sama fotografie ze záznamu přestupku je velmi kvalitní, kdy je zcela čitelná registrační značka vozidla a jsou patrné základní rysy řidiče. Za tímto účelem byly vyžádány od Policie ČR kvalitnější výtisky záznamu o přestupku a tyto byly dne 2.4.2014 založeny do spisu. Žalobce měl možnost se s nimi jako s podklady pro rozhodnutí seznámit, kdyby se 3.4.2014 dostavil k jednání. Není tedy pravdou, že by se policisté otáčeli až po ujetí 300 m na křižovatce do obce Štipoklasy. Policisté se mohli otáčet ihned, jakmile došlo k zaměření, přičemž měřící zařízení pracovalo v plně automatickém režimu, jak uvedli policisté. Policisté se tedy mohli otočit ihned po změření poté, co je minulo žalobcovo vozidlo, které se nacházelo v době změření v protisměru 60 m před policejním vozidlem. Žalovaný tedy odmítá tvrdit, že by policisté museli ztratit žalobce z dohledu. Jak uvedli policisté, policista, který neřídí vozidlo, se v případě změření protijedoucího vozidla otočí a druhý policista vozidlo takto sleduje do doby, než se služební vozidlo otočí. Podstatná je podle žalovaného výpověď policistů, že nemohlo dojít od okamžiku změření do okamžiku zastavení k výměně řidiče. To, že byl kontrolován právě žalobce, ani tento nezpochybňuje. Zoom bývá použit právě proto, že měření probíhá na vzdálenost 60 m. Bez užití zoomu by nebylo možno pořídit přiměřeně kvalitní fotografii. Měřící zařízení AD9C skutečně může měřit podle žalovaného i v režimu videosekvence, avšak z důvodu náročnosti obsluhy nebývá takto využíváno a rovněž v tomto režimu nelze měřit protijedoucí vozidla. Ta lze měřit pouze v automatickém režimu, jaký byl v dané věci nastaven, kdy výstupem je jen fotografie. K tomuto pak není třeba dělat žádný znalecký posudek či rekonstrukci, takový důkaz je s ohledem na spolehlivě zjištěný skutkový stav nadbytečný. Podle žalovaného ani v odvolání žalobce neuvádí, s kým že se to měl v řízení vystřídat. Tvrzení žalobce tak považuje žalovaný za krajně nevěrohodné.

K otázce naplnění materiálního znaku přestupku žalovaný uvedl, že správní orgán se touto otázkou, byť velmi stručně, zabýval, přičemž správní orgán je povinen zkoumat otázku naplnění materiálního znaku tím pečlivěji, čím nepatrnější překročení povolené rychlosti je. V daném případě žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 33 km/h, tedy o více než třetinu. Jde tedy o značné překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Žalovaný se ztotožnil se správním orgánem I. stupně, že se jedná o značně závažné společensky nebezpečné jednání,

které již naplňuje znaky přísněji postihované kvalifikované skutkové podstaty. Dle judikatury NSS v běžných se vyskytujících případech přestupkového jednání je již naplnění formálních znaků přestupků naplněn i znak materiální. Společenská nebezpečnost překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 33 km/h je vyjádřena již tím, že zákonodárce pro takové jednání vytvořil přísněji trestnou kvalifikovanou skutkovou podstatu, při jejímž opakovaném naplnění se dokonce ukládá sankce zákazu činnosti. Obecně čím výraznější překročení nejvyšší dovolené rychlosti je, tím výraznější a zcela ojedinělé zvláštní okolnosti musejí přistoupit, aby společenská nebezpečnost jednání byla nepatrná. V případě překročení rychlosti o více než třetinu je v podstatě vyloučeno nenaplnění materiálního znaku. Podle rozsudku NSS č.j. 1 As 118/2012-26 „je zcela zřejmé, že čím bude vyšší typová společenská nebezpečnost určitého přestupku, tím výjimečnější musejí být okolnosti případně způsobující oslabení materiální stránky natolik, že by určité jednání nemohlo být vůbec kvalifikováno jako přestupek.“ V dané věci tedy je podle žalovaného irelevantní, že byl v době spáchání přestupku provoz na pozemní komunikaci mírný či že se v okolí nenacházela žádná zástavba. Žalobcovo jednání není marginálním porušením pravidel silničního provozu. Účastník silničního provozu je povinen dodržovat dopravní předpisy bez ohledu na to, zda se na pozemní komunikaci nacházejí další účastníci silničního provozu. Pravidla provozu na pozemních komunikacích neslouží jen k ochraně života, zdraví a majetku ostatních účastníků silničního provozu, nýbrž i k ochraně řidiče a veřejného majetku. Postačuje, aby protiprávní jednání bylo reálně způsobilé způsobit škodlivé následky. V místě spáchání přestupku se podle žalovaného minimálně pohybovalo vozidlo žalobce a v protisměru vozidlo PČR. Taktéž možnost řidiče reagovat např. na vběhnutí zvířete do vozovky, je jiná při rychlosti 90 km/h a při rychlosti 123 km/h, totéž platí o následcích střetu. Není k tomu třeba znaleckého zkoumání a vypočítávání brzdných drah. Provádět znalecký posudek v tomto ohledu je tedy nadbytečné. Správní orgán nemusí prokazovat skutečnosti obecně známé. Skutečnost, že schopnost řidiče reagovat na nenadálé události silničního provozu při vyšších rychlostech je nižší (zkracuje se reakční čas), musí být každému zřejmá. Stejně jako skutečnost, že následky případné nehody jsou závažnější. Žalovaný svým jednáním ohrozil bezpečnost a plynulost silničního provozu a porušil společenský zájem na tom, aby pravidla vyjádřená v právních předpisech byla dodržována. Podle žalovaného nebyly zjištěny výjimečné okolnosti snižující nebezpečnost jednání žalobce na míru nepatrnou.

O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.

Žaloba není důvodná.

Podle § 74 odst. 1 věty druhé zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích v nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Podle § 59 věty čtvrté zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu nemůže-li se ze závažných důvodů předvolaný dostavit, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit.

Soud má za správný závěr správních orgánů, podle něhož nebyla omluva žalobce z jednání nařízeného na 3.4.2014 včas **doložena**, a nesplňovala podmínku **důležitého důvodu**. K vydání rozhodnutí po projednání věci bez přítomnosti žalobce byly splněny podmínky ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. A to na základě skutečnosti, že u své omluvy žalobce v souladu s výše cit. ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a § 59 správního řádu nedoložil důležitý důvod bránící mu v účasti na jednání. Žalobce předložil správnímu orgánu pouze výměnný poukaz od lékaře obsahující informaci o nemoci, z tohoto však nijak nevyplývala neschopnost žalobce dostavit se k jednání. Lékařské zprávy přiložené k žalobě soud neprováděl jako důkaz, neboť nemohou dodatečně nic změnit na skutečnosti, že žalobce byl povinen důležitý důvod své omluvy prokázat již správnímu orgánu prvního stupně bezprostředně v souvislosti s jednáním, z něhož se omluvil, tedy i předložit k tomu dostatečné důkazy. Zásadní je rovněž okolnost, že žalobce sám v emailu ze dne 2.4.2014 potvrdil, že se hodlá jednání zúčastnit, tedy výslovně připustil, že se jednání zúčastnit může. Omluvu žalobce tak dle názoru soudu správní orgány posoudily na základě svého uvážení, které logickým a srozumitelným způsobem odůvodnily ve svých rozhodnutích. Informování žalobce správním orgánem prvního stupně, že jednání bude provedeno, protože nebyla omluva shledána dostatečnou, bylo provedeno v rámci výkonu dobré správy.

Soud neshledal ani důvodnou námitku, že bylo manipulováno s obsahem spisu, neboť ze spisu takový závěr nevyplývá. Fotografie založené ve spisu se staly součástí spisu před jednáním, jehož se žalobce mohl zúčastnit a zjevně jde o stejné fotografie, byť s lépe čitelnou RZ, jaká je i v první části spisu - v radarovém záznamu přestupku. Žalovaný ve vyjádření k žalobě dále vysvětlil, proč do přestupkového spisu byla zařazena pouze námitka podjatosti podaná žalobce a rozhodnutí o ní, nikoli vyřizování stížnosti žalobce na postup správního orgánu. Úřední záznamy ze dne 1. až 3.4.2014 o prováděných telefonických hovorech s obvodním lékařem ve spise nechybějí. Z obsahu dotazů správního orgánu na lékaře, ani z jeho odpovědí nelze dovodit porušení lékařského tajemství. Rovněž není pochybením, že správní orgán pokračoval v řízení i po podání námitky podjatosti, neboť usnesení o této námitce nemá odkladný účinek. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí pak vyplývá, že se správní orgán zabýval možnou podjatostí Mgr. H. a že dostatečným a přezkoumatelným způsobem zdůvodnil svůj závěr, že tato osoba není vyloučena z projednání a rozhodnutí věci, přičemž usnesení bylo žalobci doručeno do vlastních rukou.

O právu podle **§ 36 odst. 3 správního řádu** byl žalobce poučen v předvolání k jednání na 3.4.2014, kdy byl zároveň informován, že možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí bude mít v závěru jednání. Po provedeném jednání správní orgán prvního stupně další podklady pro rozhodnutí neopatřoval, spis byl rozšířen pouze o podání žalobce (stížnost obsahující i námitku podjatosti), rozhodnutí o námitce podjatosti bylo žalobce doručeno do vlastních rukou, jak vyplývá z výše shrnutého obsahu správního spisu. K porušení ust. § 36 odst. 3 správního řádu tak podle názoru soudu nedošlo.

Mezi výpověďmi policistů nebyly shledány tvrzené rozpory, neboť i z výše shrnutého obsahu jejich výpovědí je zřejmé, že podle policisty U. nebyl hustý provoz a svědek Š. si na hustotu provozu nepamatoval vůbec. Nadto oba policisté shodně popsali způsob změření žalobcova vozidla (automatický záznam protijedoucího vozidla v místě širokém a přehledném ve směru na Bezděrov s možností okamžitě otočit a pronásledovat změřené

vozidlo), stejně jako vyloučení záměny vozidla či řidiče, když potvrdili, že měli od změření do zastavení vozidlo stále v dohledu (zejména policista na místě spolujezdce, obsluhující radar). Rozsudek NSS ze dne 20.9.2007 čj. 4 As 19/2007-114, (dostupný na www.nssoud.cz) vychází z toho, že není-li zjištěn v konkrétním případě opak, je policista na rozdíl od obviněného zásadně nestranným a věrohodným svědkem. Policista je bez poměru k obviněnému a jako veřejný činitel vypovídal v rámci svědecké výpovědi pod hrozbou daleko vyšších sankcí za nepravdivou nebo neúplnou výpověď. Se správními orgány se soud ztotožnil i v tom, že okolnost, že se jednalo o výslech policisty vypovídajícího v rámci jeho služebních povinností, zvyšuje věrohodnost výpovědi.

Za těchto okolností, kdy nebyly zjištěny žádné konkrétní okolnosti, které by snižovaly věrohodnost výpovědi policistů, soud dospěl stejně jako správní orgány k závěru, že nebylo porušeno ust. **§ 3 správního řádu** (upravující zásadu materiální pravdy), neboť byl zjištěn skutkový stav, o němž nevznikly žádné důvodné pochybnosti, a proto ani nebyl důvod pro doplňování dokazování o znalecký posudek či výslechy osob, jmenovaných nadto poprvé v žalobě. Verzi žalobce o možné záměně osoby přestupce i o osobách, které žalobce (výše v žalobě) označil za svědky svého jednání v inkriminované době, soud stejně jako správní orgány považuje s ohledem na provedené dokazování za nevěrohodnou, a to zejména z důvodu rozporu s verzí policistů a z důvodu uplatnění s velkým časovým odstupem od spáchání přestupku, před koncem lhůty pro zánik odpovědnosti za přestupek.

Nelze souhlasit ani s tvrzením žalobce, že nebyla v dané věci řádně zkoumána materiální stránka přestupku ve smyslu **§ 2 přestupkového zákona**. Z výše shrnutého odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že se tento orgán velmi podrobně zabýval otázkou, zda byl naplněn materiální znak přestupku, a s jeho závěry se zdejší soud ztotožňuje. Žalovaný dospěl zejména ke správnému závěru, že nízká hustota provozu sama o sobě nemůže způsobit nenaplnění materiální stránky přestupku, tím spíše za situace, kdy překročení povolené rychlosti nebylo marginální, nýbrž výrazné.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 30. listopadu 2015

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová

Mgr. Jana Komínková, v.r.
samosoudkyně